

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **SKOKY, a.s.**, se sídlem Praha 4, Kremnická 3031/11, IČ 41188179 v řízení zastoupeného JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem se sídlem Roudnice nad Labem, Jungmannova 1010 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2011, čj: S-MHMP 324891/2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2011, čj: S-MHMP 324891/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 4 ze dne 5.4.2011, č.j. P4/038119/11/OFS/SRAJ, kterým Úřad městské části nevyhověl žádosti žalobce o vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje dle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný potvrdil.

Žalobce v žalobě uvádí, že je dlouholetým provozovatelem výherních hracích přístrojů, tuto činnost vykonává v provozovně Hvězdova 1281 v Praze od roku 1996. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že se opírá výlučně o podzákonný právní předpis, který je v přímém rozporu se zmocňovacím zákonem. Poukazuje na to, že výherní hrací přístroje představují druh hry výslovně vyjmenovaný v § 2 písm. e) zákona o loteriích,

který je potom podrobněji upraven v části druhou v paragrafech 17 až 20 zákona o loteriích. Z kombinace těchto ustanovení vyplývá, že výherní hrací přístroje může provozovat každá právnická osoba se sídlem na území ČR bez ohledu na výši základního kapitálu. Žalobce dovozuje, že při splnění zákonných podmínek, mezi které patří i bezúhonnost osob a složení jistoty ve výši 2 miliony, je na vydání povolení právní nárok. Připouští, že zákon o loteriích svěřuje obcím regulovat provozování výherních hracích přístrojů abstraktními akty v jejich samostatné působnosti. Hlavní město Praha vydalo na základě zmocnění dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích obecně závaznou vyhlášku č. 19/2007, ve znění účinném od 1.10.2010. Právě tato vyhláška je jedinou příčinou, proč nebylo vydáno žalobci povolení. Obecně závazná vyhláška hlavního města Prahy vymezuje místa k provozování tak, že přímo stanoví názvy ulic a konkrétní čísla popisná jednotlivých budov, kde lze výherní hrací přístroje provozovat. Původní vyhláška zahrnovala všechna místa, kde byly tehdy výherní hrací přístroje provozovány. Poslední novelizací obecně závaznou vyhláškou č. 13/2010 došlo k vyřazení některých původně akceptovaných míst a tím ke zúžení okruhu provozovatelů. Mimo jiné došlo k vyřazení adresy provozovny žalobce Hvězdova 29. Žalobce poukazuje na vznik absurdní situace, kdy ve dvou domech ve stejné ulici mohou být výherní hrací přístroje provozovány, ale v budově uprostřed nikoli. Této vyhlášce vytýká, že sice neobsahuje žádná jména konkrétně provozovatelů, ani vlastníků dotčených nemovitostí, avšak vymezení jednotlivých budov má vždy souvztažnost ke konkrétním osobám a není tedy abstraktní. Žalobce je přesvědčen o tom, že jednotlivá místa, ať už pro provozování nebo pro zákaz, mohou být vyhláškou vymezena vždy jen jako zóny.

Znění obecně závazné vyhlášky, resp. obsah její přílohy a napadené rozhodnutí se dostávají do zásadního rozporu se zákonnou koncepcí vzniku oprávnění k provozování herních hracích přístrojů podle zákona o loteriích. Tento zákon zakládá dvojí režim při vydávání povolení k provozování loterií a jiných podobných her. Jde o režim povolovací a režim koncesní. Přestože v obou případech zákon používá výrazu „povolení“ ve skutečnosti na vydání některých povolení existuje právní nárok, kdežto jiná jsou nenároková. Žádostem o vydání povolení k provozování her upravených v částech prvních až čtvrté, pokud jsou splněny veškeré zákonné podmínky, musí být vyhověno, neboť zákon v § 4 odst. 2 stanoví, že povolení se vydá. Pro všechny ostatní druhy her povolovaných ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 je vydání povolení věcí správního uvážení příslušného správního úřadu. Provozování výherních hracích automatů je upraveno v části druhé loterního zákona a spadá tak do té první kategorie her, takže na vydání povolení je ze zákona právní nárok. Předmětná obecně závazná vyhláška hlavního města Prahy jde proti výslovné zákonné úpravě, když zcela eliminuje povolovací režim pro provozovatele v jiných budovách, než určených v příloze vyhlášky.

Dále žalobce poukazuje na to, že stávající podoba obecně závazné vyhlášky přináší zvýšenou míru právní nejistoty. K novelizaci může docházet nahodile, jak uvádí důvodová zpráva, dle potřeb a podnětů městských částí. Žalovaný sice v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že žalobce mohl předpokládat, že jeho žádosti nebude vyhověno, což ale neodůvodňuje, že provozovna dosud zařazená ve vyhlášce, byla náhle bezdůvodně vyřazena.

Žalobce připustil, že problematika provozování loterií a jiných podobných her je společensky ambivalentní a že provozování her má nepochybně i stinné stránky. Vzhledem k existující poptávce ho ale nelze paušálně odmítat. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem a postrádá patřičné odůvodnění navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, když poukázal na čl. 95 Ústavy, dle kterého je soud vázán pouze zákonem a může neaplikovat podzákonný právní předpis.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě označil žalobu za nepřipustnou, neboť žalobce napadá v žalobě zákonnost obecně závazné vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl.m. Prahy a nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že rozhodnutí byla vydána na základě této vyhlášky. Vyhláška ale byla řádně schválena a je stále platná, a proto správní orgány musí podle ní postupovat. Poukázal také na to, že zákon o loteriích nedává provozovatelům her neomezené garance pro jejich provozování. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že by se obecně závazná vyhláška měla vyznačovat obecností. Přitom odkázal na ust. § 50 odst. 4 zákona, ze kterého vyplývá, že obecně závazná vyhláška musí být konkrétní, neboť je nutné co nejpřesněji určit místo, kde a kdy se VHP mohou nebo nemohou provozovat. Závěrem pak navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Soud vyzval účastníky k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání, a vzhledem k tomu, že se účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 4.10.2010 požádal žalobce o povolení k provozu výherních hracích automatů na období od 11.10.2010 do 31.12.2010 v provozovně Herna Satelit Praha 4 na Adrese Hvězdova 29, Praha 4. Jednalo se o jeden hrací automat.

Rozhodnutím ze dne 1.11.2010 Úřad Městské části Praha 4 nepovolil provozování výherního hracího přístroje uvedeného v žádosti. V odůvodnění odkázal na vyhlášku č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy s tím, že v této obecně závazné vyhlášce není uvedena adresa Hvězdova 29, Praha 4 jako adresa, na které lze provozovat výherní hrací přístroje. Proto nebylo provozování povoleno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc s ohledem na procesní pochybení vrátil prvostupňovému orgánu zpět. Ten vydal dne 5.4.2011 další rozhodnutí, kterým opět provozování předmětného výherního hracího automatu nepovolil a to opět s odkazem na novelizovanou obecně závaznou vyhlášku. Podané odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím, když poukázal na povinnost správních orgánů postupovat dle platných právních předpisů, což prvostupňový správní orgán učinil a proto se s jeho postupem ztotožnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), a věc posoudil takto:

Žalobce v podané žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se opírá výlučně o podzákoný právní předpis, který je v přímém rozporu se zmocňovacím zákonem.

Městský soud považoval za nutné se nejprve vypořádat s tvrzením žalovaného uvedeným ve vyjádření k podané žalobě, že žaloba je nepřipustná, neboť žalobce napadá

v žalobě zákonnost obecně závazné vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl.m. Prahy a nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že rozhodnutí byla vydána na základě této vyhlášky. Proto se zabýval otázkou, zda by bylo na místě odmítnout žalobu dle ustanovení § 68 písm. d) s.ř.s. a dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel přitom ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 14.5.2014, 1 Afs 115/2013 – 55 výslovně uvedl, že pokud správní orgán zasáhne do veřejného subjektivního práva provozovatele tím, že mu nevydá povolení v důsledku obecně závazné vyhlášky, může se provozovatel bránit správní žalobou. Přitom odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10, dle kterého „Správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tj. případně i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Je to také správní soud, který má možnost v této části obecně závaznou vyhlášku případně neaplikovat“. Pokud by soud za této situace žalobu odmítl jako nepřipustnou, jednal by v přímém rozporu s judikaturou, neboť by žalobci neumožnil uplatnit své právo na přezkum rozhodnutí. Proto městský soud dospěl k závěru, že žaloba nepřipustná není.

Žalobce v podané žalobě připouští, že zákon o loteriích na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 50 odst. 4 svěřuje obcím oprávnění regulovat provozování výherních hracích přístrojů abstraktními akty v jejich samostatné působnosti. Nesouhlasí ale s tím, jakým způsobem obecně závazná vyhláška vymezuje místa k provozování, když přímo stanoví názvy ulic a konkrétní čísla popisná jednotlivých budov, kde lze výherní hrací automaty provozovat. V tom vidí souvztažnost ke konkrétním osobám, v důsledku čehož tato vyhláška nesplňuje ústavní parametry právního předpisu, neboť adresáty nevymezuje obecně.

Podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích, ve znění platném v době rozhodování správních orgánů, může obec stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.

Podle § 2 písm. e) zákona o loteriích jsou loteriemi a jinými podobnými hrami sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje");

Podle § 19 odst. 2 písm.a) zákona o loteriích povolení k provozování výherního hracího přístroje se vydá, jestliže žádost o povolení obsahuje veškeré náležitosti stanovené tímto zákonem a žadatel splnil podmínky tímto zákonem stanovené.

Městský soud připomíná, že žalobce podal žádost o vydání povolení dne 4.10.2010, tedy za účinnosti obecně závazné vyhlášky č. 13/2010 Sb. hl.m. Prahy, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, ve znění pozdějších předpisů. V příloze k této vyhlášce, která je účinná od 1.10.2010, není adresa provozovny Hvězdova 1281/29 jako místo, na kterém by bylo možno provozovat výherní hrací přístroje, uvedena.

Městský soud při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel i z rozhodnutí, která ve věci stejného žalobce vedené u městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Af 19/2013 vydal Nejvyšší správní soud, a to z rozsudku ze dne 28.3.2013, č.j. 1 Afs 78/2012 – 56 a z rozsudku ze dne 14.5.2014, č.j. 1 Afs 115/2013 -55. V souladu se závěry Nejvyššího správního soudu městský soud i nyní odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, který již v nálezu ze dne 7. 9.

2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.) zamítl návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, rovněž regulující výherní hrací přístroje tak, že byla stanovena adresa (v případě Františkových Lázní dokonce jediná), na níž bylo možno tyto přístroje provozovat. Právní názory v tomto nálezu uvedené jsou součástí dnes již ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 22/11 ze dne 27. 9. 2011 (N 169/62 SbNU 489; 328/2011 Sb.)] Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 zvážil, zda takové omezení je v souladu s dikcí ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, podle něhož obec mj. může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených. Podle Ústavního soudu vztahovat bez dalšího požadavek obecnosti ve stejné míře na obecně závazné vyhlášky, které regulují aktivity a důsledky lidské činnosti v obcích podle místních specifik, by bylo nepřipadné. „*Ve vztahu k obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic pokračování a jejich částí či návsi nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá. Nevyplývá-li důvod vymezení konkrétních míst z okolností nebo povahy věci, tíží nakonec obec, jež obecně závaznou vyhlášku vydala, povinnost v řízení před soudem takové racionální a neutrální důvody předstírat a obhájit*“ (bod 40). Ústavní soud dospěl k závěru, že je představitelné dokonce i to, „*aby provozování obec omezila pouze na jedno místo v obci, byť by to bylo právě a jenom kasino*“ (bod 38).

[

Při posouzení zákonnosti a ústavnosti obecně závazné vyhlášky vycházel městský soud ze shora citovaného nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, ve kterém Ústavní soud upozornil, že je přitom třeba použít tzv. test čtyř kroků [bod 29 nálezu, srov. k tomu již nález ze dne 22. 3. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663,210/2005 Sb.)]. Ústavní soud v rámci tohoto testu postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu).

Ústavní soud se již v nálezu ze dne 27.9.2011, sp. zn. Pl. ÚS 22/11 zabýval otázkou, zda taková regulace, která svou povahou není obecná, ale míří na konkrétní individuálně určené případy nemovitostí, resp. jejich vlastníků či provozovatelů v nich umístěných herních přístrojů, není zneužitím působnosti obce, a zda není ve svém důsledku nezákonná a protiústavní a poukázal na to, že již v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 uvedl, že výjimkou, při jejímž splnění lze akceptovat právní předpis upravující jedinečné (konkrétní) případy, je situace, kdy taková regulace nepředstavuje porušení principu rovnosti. Současně dospěl k závěru, že stanovením konkrétně uvedených nemovitostí v obecně závazné vyhlášce obec primárně nesměruje vůči konkrétnímu provozovateli, neboť tento zákaz platí pro kohokoliv, kdo by chtěl na daném místě v budoucnu VLT umístit a provozovat.

Pokud tedy obec využila zákonem dané možnosti a stanovila vyhláškou místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, učinila tak v mezích zákonem daného zmocnění a soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že vyhláška nevymezuje adresáty abstraktně, ale naopak příliš konkrétně. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že vyhláška č.

19/2007 Sb.hl.m. Prahy reguluje poměry neurčitého počtu adresátů, neboť, jak uvedeno shora, na místech uvedených ve vyhlášce může provozovat výherní hrací přístroje neomezený počet provozovatelů. Dopadá tedy na všechny provozovatele, kteří by chtěli na území hlavního města Prahy tyto přístroje provozovat a v žádném případě nelze dospět k závěru, že dochází k neodůvodněné nerovnosti právnických osob. Proto soud považuje námitku žalobce o rozpornosti vydané vyhlášky se zákonným zmocněním i námitku o tom, že vyhláška nesplňuje požadavky kladené na právní předpis, neboť není dostatečně obecná, za nedůvodné. Obec tedy měla pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu) a při jejím vydání se pohybovala v zákonem vymezené věcné působnosti (2. krok testu).

Při posouzení otázky, zda obec při vydání obecně závazné vyhlášky nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (tzv. třetí krok testu), soud vycházel nejen ze závěrů citovaného nálezu Pl. ÚS 56/10, ale i ze závěrů Ústavního soudu vyjádřených v nálezu sp. zn. Pl.ÚS. 29/10, dle kterého zneužití této působnosti představuje výkon moci v zákonem svěřené oblasti 1. cestou sledování účelu, který není zákonem aprobován, nebo 2. cestou opomíjení relevantních úvah při přijímání rozhodnutí, nebo naopak 3. přihlížení k nerelevantním úvahám [viz nález sp. zn. Pl. ÚS 63/04 ze dne 22. března 2005 (N 61/36 SbNU 663; 210/2005 Sb.)]. V souladu s tímto závěrem městský soud zejména vážil, zda nejsou formulace obsažené v čl. I napadené vyhlášky v rozporu se shora uvedenými požadavky, a zda při jejím přijímání nedošlo ke zneužití působnosti. Vlastní obsah ustanovení § 1 vyhlášky č. 19/2007 výslovně stanovuje, že výherní hrací přístroje lze s výjimkou přístrojů povolených dle § 18 odst. 1 písm.c) zákona č. 202/1990 Sb, o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, provozovat pouze na místech a v čase uvedených v příloze k této vyhlášce, přičemž poznámka pod čarou odkazuje jak na ustanovení § 2 písm. e), tak na § 17 loterijního zákona. A právě vyhláška č. 13/2010 je přílohou k vyhlášce č. 19/2007. Obě vyhlášky obec vydala s odkazem na ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, ve kterém je výslovně uvedeno, že obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Obec tedy postupovala při vydání vyhlášky v souladu se zákonem na základě výslovného zákonného zmocnění. Z důvodové zprávy vydané v souvislosti s přijetím předmětné vyhlášky je patrné, že magistrát podrobně zdůvodnil, z jakého důvodu je nutné omezovat provozování loterií a jiných podobných her a to zejména tím, že jejich provozování je spojeno s řadou negativních a patologických jevů. Tyto informace mimo jiné vyplývají i ze zprávy policie ČR. Vyhlášky tedy byla přijata ve snaze omezit tyto zásadní negativní jevy, jako jsou např. závislost na hře (gamblerství) a s tím spojené problémy osob, které závislosti podlehly. Závislost na hře má široké dopady na osobní i pracovní život a to zejména, nikoli však výlučně, v důsledku nedostatku finančních prostředků, způsobeném prohrami na různých typech hracích přístrojů a jiných herních zařízeních. V místech provozování loterií i v jejich okolí je zvýšený výskyt problémových osob, který zvyšuje riziko páčání trestné činnosti, zejména drobných krádeží, loupeží, loupežných přepadení a dalších trestných činů a to vše za účelem získání finančních prostředků na hru. V okolí těchto míst se také ve větší míře zdržují osoby užívající omamné látky, častěji dochází k rušení nočního klidu a veřejného pořádku, k projevům vandalství a k páčání trestné činnosti. Je tedy patrné, že svůj záměr hlavní město Praha řádně odůvodnilo relevantními úvahami. Městský soud žádné zneužití působnosti ze strany obce při vydání vyhlášky tedy neshledal a rozpor s třetím krokem testu v případě vyhlášky nezjistil.

Městský soud dále posoudil ustanovení vyhlášky, které obstálo v předchozích krocích testu, z hlediska 4. kroku testu, tj. z hlediska kritéria rozumnosti. Při tomto posouzení vycházel z právního závěru vyplývajícího z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 57/05 ze dne 13. 9. 2006 (N 160/42 SbNU 317; 486/2006 Sb.) a citovaného také v nálezu Pl. ÚS. 29/10, podle něhož "aplikace principu ‚nerozumnosti‘ ze strany soudu musí být velmi restriktivní a měla by se omezit jen na případy, kdy se rozhodnutí obce jeví jako zjevně absurdní. Za zjevnou absurdnost lze přitom považovat jen případ, kdy soudem provedený přezkum vede jen k jedinému možnému (v protikladu k preferovanému nebo rozumnému) závěru, který je absurdní, a tento soudem rozpoznáný závěr zůstal naopak obcí nerozpoznán. Kritérium nerozumnosti nesmí být použito jako záminka k zásahu do obcí přijatého rozhodnutí proto, že Ústavní soud s rozhodnutím obce věcně nesouhlasí. Aplikace principu nerozumnosti tedy přichází v úvahu jen za extrémních okolností, nesmí být jen možným jiným názorem, aniž by byla zároveň vyvrácena možná rozumnost názoru obce. Posuzování, zda obec jednala rozumně, není jednoduše otázkou, zda jednala v souladu s oprávněním poskytnutým jí zákonem. Posouzení nerozumnosti spíše vyžaduje zvážit napadenou vyhlášku z hlediska jejích dopadů měřených obecnou rozumností." [srov. též nálezy sp. zn. Pl. ÚS 11/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 185/58 SbNU 621; 304/2010 Sb.)]. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že obec byla oprávněna v rámci zmocnění daného jí zákonem předmětnou vyhlášku vydat, svůj závěr řádně odůvodnila a soud neshledal, že by její postup byl nerozumný a ani, že se mu její rozhodnutí nejeví jako zjevně absurdní. Naopak snaha obce o omezení lokalit, ve kterých se zvyšuje koncentrace problémových osob a dochází ke zvýšenému výskytu trestné činnosti, je snahou rozumnou a z pohledu života lidí, kteří hrací automaty nevyužívají, snahou žádoucí. V této snaze obce nelze najít prvky absurdity za situace, kdy žalobce ani v tomto směru žádná skutková tvrzení neuvedl. Obecné tvrzení žalobce o tom, že automaty by bylo možné provozovat v jiných domech v téže ulici, ale třeba v domě uprostřed nikoli, nelze považovat za tvrzení relevantní, když žádné konkrétní skutečnosti ke svému tvrzení neuvádí. Takové obecné tvrzení žalobce nepovažoval soud za relevantní také proto, že pokud by tomuto tvrzení (ničím konkrétně nedoloženému) přisvědčil, znamenalo by to, že by obec nemohla využít svého zákonem daného zmocnění k určení míst, kde je možné hrací přístroje provozovat, a musela by hrací přístroje vyloučit plošně a zcela. Jinak by totiž vždy mohlo být argumentováno tím, že zákaz umístění hracích přístrojů v určité lokalitě umožňuje umístění hracích přístrojů v lokalitě jiné. Lze tedy uzavřít, že i z hlediska 4. kroku testu vyhláška ob stojí.

Městský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a vyhláškou č. 19/2007 Sb hl.m. Prahy, která byla vydána na základě zmocnění daného právě zákonem o loteriích a jejíž platnost nebyla dosud nijak zpochybněna. Městský soud v Praze se proto zabýval otázkou, zda žalobce splnil veškeré podmínky dané zákonem tak, aby mu, jak tvrdí, vznikl na udělení povolení k provozování výherního hracího přístroje nárok.

Z ustanovení § 19 odst. 2 písm.a) zákona o loteriích vyplývá, že povolení k provozování výherního hracího přístroje se vydá, jestliže žádost o povolení obsahuje veškeré náležitosti stanovené tímto zákonem a žadatel splnil podmínky tímto zákonem stanovené. Pokud ale žalobce žádá o povolení k provozování výherního hracího přístroje v místě, které není uvedeno v příloze k obecně závazné vyhlášce č. 13/2010 Sb,hl.m.Prahy, která byla vydána na základě zmocnění daného zákonem o loteriích, nesplnil tak jednu ze zákonem stanovených podmínek a na vydání povolení mu proto nárok nevznikl. Postup správních orgánů byl zcela v souladu se zákonem.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal ani jiné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když ani nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu